

РЕШЕНИЕ

№ 5770

гр. София, 21.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 25.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2092** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „ДЕБИТ“ ООД, подадена чрез адв.Г. – САК, срещу Решение № 000030-75/24.01.2024г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/ в частта, с която на жалбоподателя е указано заплащането на еднократна такса по чл.30, ал.6 ЗХ за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години в размер на 75 000 лева. Жалбоподателят моли за отмяната на решението в посочената част като незаконосъобразно поради това, че липсва легално основание за заплащане на тази такса. Разпоредбата на ЗХ, въз основа на която е определена тази такса намира за противоконституционна. Също така, противоконституционна според него е и разпоредбата на § 22 от Предходните и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г., тъй като нарушава принципа на свободна стопанска инициатива и се създава нестабилна стопанска среда. Моли съдът да сезира по този повод и на основание чл.150, ал.2 от Конституцията на Република България Конституционния съд. Претендира разноси за държавна такса.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор по жалбата я намира за неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Оспорената такса посочва, че е установена от закона и административният орган действа при обвързана компетентност, а не при оперативна самостоятелност, съответно не може да извършва преценка дали да я посочи или не в акта си, а непосочването би довело до постановяване на незаконосъобразен

административен акт. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност моли адвокатското възнаграждение, претендирано от жалбоподателя, да бъде присъдено в минималния по наредбата размер.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Предмет на оспорване по настоящото дело е Решение № 000030-75/24.01.2024г., издадено от изпълнителния директор на НАП /оспорено частично/ в производство по чл.36 ЗХ – продължаване на срока на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес [населено място], [улица], с 5 години. Производството е образувано по подадено от дружеството заявление с вх.№ 26-Д-901/11.12.2023г. с приложени към него документи, в т.ч. договори за закупуване на игрални автомати и плащанията по тях. Изготвено е мотивирано предложение от 08.01.2024г. от експерт по приходите в Отдел „Лицензионно производство“, съгласно което се предлага на ответника да издаде решение да бъде продължен срока на издадения на жалбоподателя лиценз с 5 години и потвърждение на направените инвестиции. В предложението са посочени и размерите на дължимите такси – държавна такса по чл.30, ал.1 ЗХ вр. чл.3, ал.1, т.4, б.“а“ ТТЗХ в размер на 8000 лева и държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 75 000 лева.

При идентични мотиви е последвало е издаването на Решение № 000030-75/24.01.2024г., като по отношение дължимите такси е посочено, че те се дължат на основанията, изрично регламентирани в Закона за хазарта, по съответните критерии, а именно тази по т.1 /таксата по чл.30, ал.1 ЗХ в размер на 8000 лева/ въз основа на игралните места в обекта, а тази по т.2 /таксата по чл.30, ал.6 ЗХ/ - въз основа срока на лиценза и броя жители на населеното място по местонахождението на обекта. Предвид измененията в закона, обн. ДВ, бр.108/30.12.2023г. и в частност § 22 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г., е посочено, че дължимата еднократна част от таксата следва да се внесе изчислена по формулата, посочена в ал.1.

Решението е съобщено на жалбоподателя на датата на издаването му, съгласно доказателства, приложени на л.14 по делото.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК - изрично волеизявление на административен орган, с което непосредствено се засягат права и законни интереси на оспорващия, от лице, което е негов адресат, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.7, ал.1 ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни

организации и съдилищата. Финансовите органи и органите на Агенцията за държавна финансова инспекция извършват ревизии по правилното определяне и внасяне на държавните такси. Според чл.17, ал.1, т.16 ЗХ в действащата към датата на издаване на оспорения акт редакция, изпълнителният директор на НАП осъществява и други правомощия, освен посочените в т.1 – 15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Предвид това съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган в пределите на предоставената му от закона власт.

Решението е издадено в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 АПК. Посочени са фактическите основания за издаването му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от съда върху приложението на материалния закон. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. Правилно е приложен материалният закон.

Към датата на подаване на заявлението за продължаване срока на действие на издадения на жалбоподателя лиценз, разпоредбата на чл.30, ал.6 ЗХ предвижда, че за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв. Заплащането на тази такса е изключено по силата на ал.7 на чл.30 ЗХ, съгласно която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /сред които попада и процесната по арг. от чл.242, ал.1 ЗКПО/, се събират само таксите по ал.1.

В ДВ, бр.108/30.12.2023г. е обнародван Закона за държавния бюджет на Република България за 2024г., като с § 18 - § 23 от Преходните и заключителните разпоредби към него са направени изменения в Закона за хазарта – с § 18, т.2 е изменен чл.30 като с б.“д“ се отменя ал.7, чието съдържание беше посочено по-горе. Съгласно § 23 ПЗР ЗДБРБ за 2024г., за образуваните и неприключени производства по подадени искания за издаване и продължаване на лиценз по Закона за хазарта до 31 декември 2023г. се дължат таксите по чл.30 от Закона за хазарта в размерите, които са в сила от 1 януари 2024г.

Процесното заявление е подадено на 11.12.2023г., производството по него не е приключило към датата на влизане в сила на изменението, съответно приложение при определяне на дължимите такси намира и разпоредбата на ал.6 на чл.30 ЗХ, на основание § 23 ПЗР ЗДБРБ за 2024г. и така определената от ответника такса за издаване и поддържане на лиценз в размер на 75 000 лева е дължима от оспорващото дружество.

Неоснователно намира съдът възражението на оспорващия за противоконституционност на разпоредбите на чл.30, ал.6 ЗХ и § 22 ПЗР ЗДБРБ за 2024г. Според последната организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024г., дължат таксата по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта, изчислена по следната формула: $A = B:C$, умножено по Д, където А е дължимата такса; В е таксата по чл.30, ал.6; С е общият брой месеци от срока на

действие на издадения на организатора лиценз; D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024г. /ал.1/. В случай, че срокът на действие на лиценза в месеци след 1 януари 2024г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал. 1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. /ал.2/. Дължимата еднократна част от таксата, определена по ал.1, се декларира и внася в срок до 28 февруари 2024г. при условията и по реда на чл.92 от Закона за хазарта. Образецът на декларацията се утвърждава от министъра на финансите в срок до 31 януари 2024г. /ал.3/. За неподадена в срок декларация по ал.3 се дължи имуществена санкция в размер от 5000 до 10 000 лв. /ал.4/. Следва да се отбележи, че с оглед датата на издаване на решението за продължаване срока на действие на издадения на жалбоподателя лиценз, тази разпоредба не намира приложение към конкретния случай. По отношение неоснователността на възражението следва да се посочи, че таксите и техните размери са установени със закон, което съответства на разпоредбата на чл.60, ал.1 вр. ал.2 от Конституцията на Република България. Дали с въвеждането на допълнителна такса се нарушава принципът на свободна стопанска инициатива и се създава нестабилна стопанска среда е въпрос на целесъобразност на конкретното законодателно решение, но не и на незаконоустановеност на процесната такса. По изложените съображения съдът намери жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на жалбоподателя разноски не се следват. На ответника са дължими разноски за юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.143, ал.3 АПК в минимален размер от 100 лева, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ДЕБИТ“ ООД срещу Решение № 000030-75/24.01.2024г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, оспорено в частта, с която на жалбоподателя е указано заплащането на еднократна такса по чл.30, ал.6 ЗХ за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години в размер на 75 000 лева.

ОСЪЖДА „ДЕБИТ“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия:

